

[Undervisningsministeren.]

og fremmest er ansøgerens egen indtægt, der må lægges til grund for vurderingen, når man ser på det økonomiske kriterium. Jeg ved, at man under forhandlingen i folketinget var inde på spørgsmålet om indtægtsgrænsen, og at man også forlod den tanke, at der skulle fastlægges visse indtægtsgrænser. Det er fulgt op i bekendtgørelsen. Jeg tør ikke her sige, om der noget sted af et lokalt stipendienavn er foretaget skridt, som det ærede medlem hr. Ninn-Hansen antydede. Det er ikke mig bekendt, men det er netop et af de forhold, vi i høj grad må undersøge. Det er faktisk, mener jeg, nødvendigt, at vi går meget grundigt til værks i denne undersøgelse. Det kan godt være, man til brug i bestyrelsen må sikre medhjælp; der kan assistere bestyrelsen og de enkelte stipendienavn for at trænge til bunds i mange af de problemer, der er tale om. Men vi administrerer altså ikke fra centralt hold på den måde, at der er fastsat en indtægtsgrænse.

Ordføreren for forslagsstillerne (Morten Lange): Jeg skal ikke gå ind på en længere principdebat om ungdommens uddannelsesfond og slet ikke om lån versus legater. Den sag diskuterede vi med stor omhu sidst. Det forekommer mig en ejendommelig national afvigelse, at vi her stadig væk diskuterer lån til studenter som en produktiv måde at fremme disse forhold på. Jeg tror, at lån har fået en rigelig andel af midlerne, og jeg kan ikke se, at der er kommet nye argumenter ind i denne sag siden sidst; men det kan vi måske få lejlighed til at diskutere.

Det, som i virkeligheden i høj grad må ligge på linje med, hvad det høje ting bliver stillet over for, var det, det ærede medlem hr. Søgaard sagde: at der må ske en udvikling i takt med den økonomiske udvikling, og det er blot dér, det kan fortolkes. Hvis det skal fortolkes sådan, at når den økonomiske udvikling af en eller anden grund går skævt, så skal der skæres ned, først og fremmest på disse stipendier, eller de skal holdes på det niveau, de havde, på trods af hvad der ellers er sket med prisudviklingen, er det i hvert fald en ejendommelig situation at sætte de studerende i. Hvis vi prøvede noget lignende med folkepensionister eller andre, som har en ydelse

fra staten, er jeg helt sikker på, at der ville udbrude revolution. Når studenterne ikke er kommet mand af hus og har krævet dyrtidsregulering, viser det, hvor fredelige studenterne i virkeligheden er. Men så meget om det. Det var faktisk det, som var min hensigt med overhovedet at tage spørgsmålet op. Jeg tror imidlertid, der er en enkelt lille vildfarelse, jeg bliver nødt til at tage fat på.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh udtaler sig fra tid til anden om forhold vedrørende universiteterne, det være sig eng- og Flengmarksjordene ved Roskilde eller spørgsmålet om, hvor let det er at have erhvervsarbejde ved siden af studierne. Jeg vil blot sige så meget, at man kan naturligvis have erhvervsarbejde, hvis man ellers døde af sult; det er helt klart; man kan blive nødt til det; men med den trængsel, der er af studerende ifølge de nye studieplaner ved næsten alle fakulteter; er det plat umuligt mange steder og overordentlig vanskeligt andre steder at få tid til at have erhvervsarbejde. Jeg er helt sikker på, at man kan nævne 250 studenter eller måske endog flere, der kan have erhvervsarbejde ved siden af; men tager man gruppen som helhed, må vi se sådan på det, at det er studietidsforlængende og derfor bidragende til at gøre trængslen ved universiteterne og de højere læreanstalter endnu større, end den er i forvejen, og dette er ikke engang afhængigt af, hvor mange studenter der kommer med hver årgang, men også af, hvor længe de bliver der, og vi er meget lidt interesseret i, at studenterne skal blive der længere end nødvendigt; det er dyrt, og det var netop målsætningen for ungdommens uddannelsesfond at få erhvervsarbejdet bragt så meget ned som muligt, og det vil vi holde os til foreløbig.

Jeg synes, det er udmærket, at vi får lidt tal på bordet i et udvalg; jeg er naturligvis altid optimist; det kunne jo ske, at vi kunne overbevise de ærede medlemmer af udvalget om, at de bliver nødt til at gøre noget særligt i en økonomisk trangssituation; men skulle vi ikke nå så vidt, er vi i hvert fald kommet i gang med en revision af loven, og det er jo ikke sikkert, det tager 2 år.

Jeg vil slutte med at takke den højtærede undervisningsminister for tilsagnet om, at vi nu eventuelt får en lov om kollegie-